

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115011116
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8115011116.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Mariána Mačuru na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.12.2020 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. poriadku na podklade odvolania obžalovaného L. J. a okresného prokurátora z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/93/2015 zo dňa 25.09.2020 v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného L. J. - nar. XX.XX.XXXX v M. G., trvale bytom T.
ulica č. XX, B., t. č. vo väzbe od 11.03.2020

u z n á v a v i n n ý m , že

ako spoločník a jediný konateľ konajúci za spoločnosť O. a O. J. s.r.o., so sídlom V. 6, XXX XX B., IČO: XXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX, ktorá bola spočiatku štvrtročným a neskôr mesačným platcom dane z pridanej hodnoty (DPH), konajúc v úmysle získať neoprávnený majetkový prospech spočívajúci v neoprávnenom uplatnení nadmerného odpočtu DPH podal na miestne príslušnom Daňovom úrade B. II

- dňa 26. júla 2010 daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2010, v ktorom pri základe dane vo výške 39.354,32 eur a odpočítaní dane vo výške 38.592,02 eur si uplatnil nadmerný odpočet DPH vo výške 31.114,70 Eur, ktorá suma mu aj bola vyplatená dňa 23. septembra 2010 prevodom na účet spoločnosti, pričom do uplatneného nároku zahrnul aj celkovo 14 faktúr vystavených dodávateľom - spoločnosťou Y. BM, s. r. o., R. XXX, IČO: XXXXXXXX, v dobe od 6. apríla 2010 do 30. júna 2010 na celkovú fakturovanú sumu 261.035,09 eur, z toho DPH vo výške 38.247,97 eur, za práce a služby spojené s údržbou vinogradov a postrekmi, aj keď práce a služby neboli v deklarovanom rozsahu dodané spoločnosťou Y. BM, s. r. o., v dôsledku čoho spoločnosti nevznikol nárok na vrátenie DPH v deklarovanej výške, ale za II. štvrťrok 2010 spoločnosti vznikla daňová povinnosť k DPH vo výške 7.133,27 eur,

- dňa 25. augusta 2010 daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie júl 2010 v ktorom pri základe dane vo výške 348,53 eur a odpočítaní dane vo výške 3.603,30 Eur si uplatnil nadmerný odpočet DPH vo výške 3.537,08 eur, ktorá suma mu z dôvodu začatia daňovej kontroly oprávnenosti uplatnenia tohto nároku nebola vyplatená, pričom do uplatneného nároku zahrnul aj faktúru vystavenú dodávateľom - spoločnosťou Y. BM, s. r. o., R. XXX, zo dňa 9. júla 2010 na sumu 18.103,80 eur, z toho DPH vo výške 2.890,52 eur, za dodanie postrekov, aj keď deklarovaná dodávka nebola dodaná spoločnosťou Y. BM,

s. r. o., v dôsledku čoho spoločnosti nevznikol nárok na vrátenie DPH v deklarovanej výške, ale za júl 2010 jej vznikol nárok na vrátenie DPH len vo výške 646,56 eur,

- dňa 27. septembra 2010 riadne daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie august 2010, v ktorom pri základe dane vo výške 183,85 eur a odpočítaní dane vo výške 2,986,14 eur si uplatnil nadmerný odpočet DPH vo výške 2.951,19 eur, ktorá suma mu z dôvodu začatia daňovej kontroly oprávnenosti uplatnenia tohto nároku nebola vyplatená, pričom do uplatneného nároku zahrnul aj 3 faktúry vystavené dodávateľom - spoločnosťou H. XX, s. r. o., H. XXX, B., IČO: XXXXXXXX, v dňoch 9. a 24. augusta 2010 na celkovú sumu 18.427,77 eur z toho DPH vo výške 2.942,25 eur za práce a služby spojené s obnovou pôdnej úrodnosti a hnojením pôdy, aj keď práce a služby neboli v deklarovanom rozsahu spoločnosťou H. XX, s. r. o., v dôsledku čoho spoločnosti nevznikol nárok na vrátenie DPH v deklarovanej výške ale za august 2010 jej vznikol nárok na vrátenie DPH len vo výške 8,94 eur,

čím si takto za spoločnosť O. a O. J. s.r.o. za zdaňovacie obdobia II. štvrťrok 2010, júl 2010 a august 2010 uplatnil nárok na vrátenie DPH v celkovej výške 37.602,97 eur, hoci mal nárok na vrátenie DPH len vo výške 655,50 eur, a takto si zabezpečil na úkor štátneho rozpočtu finančný prospech z neoprávnene uplatneného nároku na vrátenie DPH vo výške 36.947,47 eur,

t e d a

- neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech a takým činom spôsobil značnú škodu

t ý m s p á c h a l

- zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá, ods. 3 Tr. zákona v znení zák. č. 224/2010 Z. z., a za to mu

u k l a d á

podľa § 277 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 39 ods. 1 Tr. zákona s ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti výkonu podnikateľskej činnosti na 8 (osem) rokov.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 300,- (tristo) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody na 3 (tri) mesiace.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súčasne z r u š u j e výroky o treste :
v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/64/2016 zo dňa 02.08.2016,
v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/34/2012 zo dňa 20.01.2014,
v trestnom rozkaze Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/1/2012 zo dňa 31.01.2012 a
v trestnom rozkaze Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/58/2011 zo dňa 15.06.2011,
ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/93/2015 zo dňa 25.09.2020 bol obžalovaný L. J. uznaný vinným zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá, ods. 3 Tr. zákona v znení zák. č. 224/2010 Z. z. v jednočinnom súbehu so zločinom skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona v znení zák. č. 224/2010 Z. z. na tom skutkovom základe, že

ako spoločník a jediný konateľ konajúci za spoločnosť O. a O. J. s.r.o., so sídlom V. 6, XXX XX B., IČO: XXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX, ktorá bola spočiatku štvrtročným a neskôr mesačným platcom dane z pridanej hodnoty (DPH), konajúc v úmysle získať neoprávnený prospech spočívajúci v neoprávnenom uplatnení nadmerného odpočtu DPH a zároveň aj v skrátene vlastnej daňovej povinnosti, podal na mieste príslušnom Daňovom úrade B. II.

- dňa 26. Júla 2010 opravné daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2010, v ktorom pri základe dane vo výške 39.354,32 Eur a odpočítaní dane vo výške 38.592,02 Eur si uplatnil nadmerný odpočet DPH vo výške 31.114,70 Eur, ktorá suma mu aj bola vyplatená dňa 23. Septembra 2010 prevodom na účet spoločnosti, pričom do uplatneného nároku zahrnul aj celkovo 14 faktúr vystavených dodávateľom - spoločnosťou Y. BM, s.r.o., R. XXX, IČO: XXXXXXXX, v dobe od 6. Apríla 2010 do 30. Júna 2010 na celkovú fakturovanú sumu 261.035,09 Eur, z toho DPH vo výške 38.247,97 Eur, za práce a služby spojené s údržbou vinohradov a postrekmi, aj keď práce a služby neboli v deklarovanom rozsahu dodané spoločnosťou Y. BM, s.r.o., v dôsledku čoho spoločnosti nevznikol nárok na vrátenie DPH v deklarovanej výške, ale za II. štvrťrok 2010 spoločnosti vznikla daňová povinnosť k DPH vo výške 7.133,27 Eur,

- dňa 25. Augusta 2010 opravné daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie júl 2010 v ktorom pri základe dane vo výške 348,53 Eur a odpočítaní dane vo výške 3.603,30 Eur si uplatnil nadmerný odpočet DPH vo výške 3.537,08 Eur, ktorá suma mu z dôvodu začatia daňovej kontroly oprávnenosti uplatnenia tohto nároku nebola vyplatená, pričom do uplatneného nároku zahrnul aj faktúru vystavenú dodávateľom - spoločnosťou Y. BM, s.r.o., R. XXX, zo dňa 9. Júla 2010 na sumu 18.103,80 Eur, z toho DPH vo výške 2.890,52 Eur, za dodanie postrekov, aj keď deklarovaná dodávka nebola dodaná spoločnosťou Y. BM, s.r.o., v dôsledku čoho spoločnosti nevznikol nárok na vrátenie DPH v deklarovanej výške, ale za júl 2010 jej vznikol nárok na vrátenie DPH len vo výške 646,56 Eur,

- dňa 27. Septembra 2010 riadne daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie august 2010, v ktorom pri základe dane vo výške 183,85 Eur a odpočítaní dane vo výške 2,986,14 Eur si uplatnil nadmerný odpočet DPH vo výške 2.951,19 Eur, ktorá suma mu z dôvodu začatia daňovej kontroly oprávnenosti uplatnenia tohto nároku nebola vyplatená, pričom do uplatneného nároku zahrnul aj 3 faktúry vystavené dodávateľom - spoločnosťou H. XX, s.r.o., H. XXX, B., IČO: XXXXXXXX, v dňoch 9. A 24. Augusta 2010 na celkovú sumu 18.427,77 Eur z toho DPH vo výške 2.942,25 Eur za práce a služby spojené s obnovou pôdnej úrodnosti a hnojením pôdy, aj keď práce a služby neboli v deklarovanom rozsahu spoločnosťou H. XX, s.r.o., v dôsledku čoho spoločnosti nevznikol nárok na vrátenie DPH v deklarovanej výške ale za august 2010 jej vznikol nárok na vrátenie DPH len vo výške 8,94 Eur,

čím si takto za spoločnosť O. a O. J., s.r.o., za zdaňovacie obdobia II. štvrťrok 2010, júl 2010 a august 2010 uplatnil nárok na vrátenie DPH v celkovej výške 37.602,97 Eur, hoci mal nárok na vrátenie DPH len vo výške 655,50 Eur. Takto si zabezpečil na úkor štátneho rozpočtu finančný prospech z neoprávneného uplatneného nároku na vrátenie DPH vo výške 36.947,47 Eur, navyše za II. štvrťrok 2010 vznikla spoločnosti daňová povinnosť pri DPH vo výške 7.133,27 eur,

za čo mu bol podľa § 277 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) a § 42 ods. 1 Tr. zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona mu bol uložený aj trest zákazu činnosti výkonu podnikateľskej činnosti na 8 rokov.

Podľa § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona mu bol uložený i peňažný trest vo výmere 300 eur, pričom podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona mu bol pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona boli súčasne zrušené výroky o treste uložené mu rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/64/2016 zo dňa 02.08.2016, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/34/2012 zo dňa 20.01.2014, trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/1/2012 zo dňa 31.01.2012 a trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/58/2011 zo dňa 15.06.2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný proti všetkým jeho výrokom a prokurátor proti výroku o treste.

V dodatočne predložených dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na to, že v celom rozsahu popiera spáchanie skutkov, ktoré sa mu v zmysle obžaloby kladú za vinu a za ktoré bol rozsudkom prvostupňového súdu odsúdený, cíti sa nevinný. Z toho dôvodu považuje za nesprávny nielen výrok o vine, ale aj o treste. Poukázal na prezumpciu nevinu ustanovenú v § 2 ods. 4 Tr. priadku, v rámci ktorej sa neuplatnili pravidlá ako obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, nedokázaná vina má rovnakú váhu ako dokázaná nevina a v pochybnostiach prospiech obvineného. V zmysle uvedených zásad nebolo preukázané, aby sa skutok, tak ako je uvedený v napadnutom rozsahu, stal, resp. aby skutok, ktorý sa stal, bol trestným činom. V tejto súvislosti poukázal predovšetkým na tvrdenia svedka L. H., s ktorými sa stotožnil aj prvostupňový súd. Menovaný svedok uviedol, že faktúry, ktoré boli vystavené firmou, v ktorej konal na základe splnomocnenia, boli fiktívne, so spoločnosťou obžalovaného nikdy neobchodoval, práce reálne vykonané neboli a faktúry im vyplatené neboli. So záverom súdu o hodnovernosti výpovedi tohto svedka nesúhlasil a jeho výpoveď hodnotil ako nedôveryhodnú, pretože v jeho výpovediach, ktoré postupne menil a modifikoval, je množstvo rozporov, ktoré svedok nedokázal vôbec odstrániť, čo má za následok jednoznačnú diskvalifikáciu jeho tvrdení o tom, že nevykonával uvedené činnosti pre spoločnosť obžalovaného. Zdôraznil pritom i to, že svedkom R. H. už vo výkone trestu odňatia slobody mohol byť motivovaný inými ako ekonomickými dôvodmi, keď poprel svoju činnosť, a tým je skutočnosť, že on ako splnomocnený zástupca spoločností Y. BM a H. XX nie je trestne stíhaný pre pomoc k trestnému činu skrátene dane a poisťného. Svojou výpoveďou sa tak svedok snaží získať neprimeranú výhodu v trestných konaniach, ktoré sú proti nemu vedené, a nie prispieť k objasneniu skutočností dôležitých pre trestné konanie. Preto neobstojí argumentáciu súdu, že by bolo nelogické, aby svedok poprel vykonané práce, nakoľko by sa mohol domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a jeho obchodná spoločnosť by tak mala práce vykonané takpovediac zadarmo. Okrem toho spoločnosť Y. BM bola prevedená na tzv. bieleho koňa, ktorý ani nemal vedomosť o tom, že na Slovensku vlastní spoločnosť, čím došlo k zmareniu úspešného uplatnenia akýchkoľvek nárokov.

Prvostupňový súd sa nevysporiadal ani s výpoveďou B. H., ktorý bol konateľom spoločnosti H. XX, a ktorý vypovedal, že všetky veci v tejto firme mal na starosti jeho strýko L. H., ktorý mu dával podpisovať doklady a papiere, z čoho vyplýva pozícia svedka L. H. v tejto spoločnosti, teda reálne konal za spoločnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že na predmetných faktúrach je podpis B. H. v kolónke schválil, a tento osobu menom B. nepozná, logicky nie je možné, aby tieto faktúry za L. H. vystavoval B. s odcudzenou pečiatkou. Zároveň uvedená skutočnosť potvrdzuje argument, že nikdy nekonal s B. H. ohľadne vykonaných prác a B. H. nemá žiadnu vedomosť o činnosti svojej spoločnosti a preto sa k nej nemôže ani zodpovedne vyjadrovať.

Tvrdenie svedka R. H., že sa s ním stretol iba raz v Košiciach po daňovej kontrole, je vyvrátené výpoveďou dvoch svedkov, ktorí boli osobne prítomní aj pri ďalšom stretnutí v Prešove. Ide o svedkov W. B. a R. N..

Jeho tvrdenie, že všetky vyfakturované práce sa uskutočnili, nebolo žiadnym z vykonaných dôkazov vyvrátené. Dôkazné bremeno je na strane prokurátora, ktorý nezabezpečil žiadne dôkazy do konania, ktoré by vyvracali jeho obhajobu. Výpoveď svedka R. H. je pritom jeden zo zásadných dôkazov, na ktorom je postavené odôvodnenie napadnutého rozsudku. Napriek tomu sa súd nijako neevysporiadal s rozporom vo výpovedi tohto svedka, a keďže odsudzujúci rozsudok má pre neho zásadné následky, preto považuje za minimálne spravodlivé, aby z odôvodnenia napadnutého rozsudku mu bolo zrejmé, akými úvahami sa súd uberal pri posudzovaní rôznych výpovedí svedka R. H.. Keďže tvrdenia tohto svedka sú v rozpore s pravdou, preto súd nemal brať do úvahy jeho výpoveď vôbec.

Znalecký posudok, ktorý bol predložený do konania vypracovaný znalcom R.. O. sa nedá považovať za dôkaz, ktorý by jednoznačne preukazoval, že k vykonaniu predmetných prác nedošlo. Napriek tomu išlo o jeden zo zásadných dôkazov, ktorými súd odôvodnil odsudzujúci rozsudok. Predmetný znalecký

posudok nedáva jednoznačné odpovede na položené otázky, nie je vykonaný v súlade s Trestným poriadkom a sú v ňom subjektívne vyjadrenia znalca nad rámec znaleckej činnosti, na čo v priebehu konania opakovane poukazoval. Znalec sám uviedol, že berúc do úvahy veľký časový rozdiel je veľmi ťažko objektívne posúdiť jednotlivé práce, ktoré sa v danom vinohrade urobili pred 7 rokmi. Miera objektívnej exaktnosti predmetného znaleckého posudku a záverov znalca v ňom je tak výrazne znížená a jeho závery sú iba v rovine odhadovej a nie faktickej. Znalecký posudok tak nie je spôsobilý po odbornej stránke objasniť skutkový stav bez dôvodných pochybností, následkom čoho v predmetnom trestnom konaní absentuje akýkoľvek dôkaz založený na odbornom posúdení veci tvoriacich predmet tohto konania. Neobstojí ani odôvodnenie súdu, že znalecký posudok nebol spochybnený iným znaleckým posudkom, nakoľko aj znalec R.. O. relativizuje svoje závery. Pokúšal sa zabezpečiť kontrolný znalecký posudok kontaktovaním viacerých znalcov, avšak odpoveďou na predmetnú žiadosť bola skutočnosť, že vzhľadom na tak veľký časový odstup to nie je možné. Okrem toho poukázal na zaujatosť znalca z dôvodu, že znalec osobne poznal posudzované vinohrady a má k nim určitý citový vzťah, čo možno vyvodíť z toho, že vyjadruje ľútosť nad tým, že vinohrady, na výsadbe ktorých sa podieľal, sú v súčasnosti v zanedbanom stave. Znalec sa nevyhol v znaleckom posudku subjektívnemu hodnoteniu vykonaných skutkových dôkazov nad rámec nevyhnutnej miery, ktorá je akceptovateľná, keď poukazoval na rozpory v dátumoch vyhotovenia denných záznamov a fakturácie, čím došlo k porušeniu jeho povinnosti, že mu neprislúcha vykonávať hodnotenie dôkazov a riešiť právne otázky. Znalecký posudok nemá ani splnené obsahové náležitosti, keď opis predmetu znaleckého skúmania je vymedzený nepresne a vágne, nie sú v ňom popísané práce, ktorých vykonanie malo byť znalcom skúmané, v závere nie sú odpovede uvedené na jednotlivé otázky, ktoré mali byť zodpovedané, a v znaleckej doložke sú chyby pre absenciu vyhlásenia znalca v zmysle zákona.

Prvostupňový súd v odôvodnení konštatuje, že z výpovedí viacerých svedkov S. J., W. B., R. N., M. E. a V. J. jednoznačne vyplýva, že práce na vinohradoch boli vykonané, a súčasne spolu so závermi znaleckého posudku a obhliadkou vykonanou daňovými kontrolórami akceptoval vykonanie určitých prác, čo malo byť podkladom pre vyhodnotenie v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obžalovaného tak, že ak určité práce boli vykonané a nemožno určiť ich rozsah, mal súd vychádzať z toho, že práce boli vykonané v celom fakturovanom rozsahu.

Daňové kontroly podľa jeho názoru neboli vykonané zákonným spôsobom, a preto sú nepoužiteľné ako dôkaz. Zdôraznil, že zo záverov daňových kontrol jasne vyplýva, že správca dane nevykonával zákonné dokazovanie, čoho dôkazom je aj Úradný záznam Daňového úradu II Prešov zo dňa 21.01.2011, z miesta zisťovania, kde správca dane konštatuje, že nejaké práce boli vykonané. Takýmito úvahami sa správca dane nemohol riadiť pri záveroch daňovej kontroly. Jednoznačne nedostatočné je aj zisťovanie ohľadne dodávateľa prác, keď vypočul nového konateľa A. J. I. k otázkam týkajúcich sa vykonaných prác v čase, keď ešte nebol konateľom a pôvodného konateľa nevyočul vôbec. Je nesprávny záver správcu dane, keď bez ďalšieho neuznal odberateľské faktúry spoločnosti obžalovaného, hoci predtým zistil, že určité práce uvedené v odberateľských faktúrach boli vykonané. Správca dane po správnosti mal sám zaujať stanovisko k tomu ako, resp. kto skutočne práce vykonal. Z daňového hľadiska mu mohlo byť jedno, kto fakturuje skutočne vykonané práce, čo podporuje aj záver znalca, že fakturované práce neboli nadcenené. Správca dane mal teda uznať aspoň vykonané práce, čím by sa znížila údajná škoda na štátnom rozpočte, čo by ovplyvnilo aj trestnú sadzbu.

V posudzovanej veci došlo k porušeniu zásady ne bis in idem. Ak aj súd konštatuje, že k jej porušeniu nedošlo, pretože mu nebola uložená správcou dane žiadna pokuta, úhrnná pokuta ani úrok z omeškania a dodatočný platobný výmer nie je sankciou, v spise nie je žiadna zmienka o tom, že spoločnosti, za ktorú konal, nebola uložená žiadna sankcia a preto, ak súd túto skutočnosť neskúmal, nemôže ju ani konštatovať.

Napokon obžalovaný namietal aj neprímeranosť uloženého trestu, keďže ku skutkom malo dôjsť v rokoch 2010-2011, t. j. pred viac ako 9 rokmi, a k obvineniu v januári 2014, t. j. pred viac ako 6 rokmi. Dĺžka trestného konania prevyšujúca 6 rokov je neodôvodnená, neprímeraná a neakceptovateľná poukazujúc pritom na rozhodovaciu prax ESLP a judikatúru Ústavného súdu SR. Dĺžka konania nebola spôsobená mimoriadnou zložitou prípadu a nemôže byť pripisovaná za vinu ani jemu, napriek tomu ide o prekročenie jej tolerovanej dĺžky ESLP. Má preto za to, že v danom prípade prichádza do úvahy kompenzácia zo strany súdu v podobe mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, čo by umožnilo uloženie podmieneného trestu odňatia slobody a takýto trest v kombinácii s peňažným trestom a trestom zákazu výkonu podnikateľskej činnosti je dostatočný. Vedie riadny partnerský život, stará sa o svoje 2 dcéry, ktoré podporuje v ich štúdiu ako aj v osobnom živote a ktoré sú od neho finančne závislé a vo vzťahu ku ktorým si plní aj vyživovaciu povinnosť. V prípade uloženia nepodmieneného trestu odňatia slobody mu hrozí riziko pretrhnutia jeho vybudovaných

sociálnych väzieb a najmä, že počas výkonu trestu nebude môcť plniť svoju vyživovaciu povinnosť, čo sa negatívne prejaví najmä v živote jeho dcér.

Na základe uvedeného preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby, alternatívne ak sa nestotožní s jeho argumentáciou, ktorá odôvodňuje jeho oslobodenie spod obžaloby, navrhol, aby mu bol uložený trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby a trest podmiennečne odložiť, resp. podmiennečne odložiť ho s probačným dohľadom.

Prokurátor po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku vyslovil, že súd nesprávne uznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, teda že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. V odôvodnení rozsudku k použitiu tejto poľahčujúcej okolnosti konajúci súd uvádza, že skutočnosť, že sa na obžalovaného hľadí, ako keby nebol odsúdený, vyhodnotil, že obžalovaný viedol riadny život. Takýto názor súdu je v rozpore so zaužívanou a ustálenou rozhodovacou praxou tak OČTK, ako aj súdov. Obžalovaný mal spáchať teraz posudzovaný skutok ku dňu 27.09.2010. Podľa odpisu registra trestov má obžalovaný 4 záznamy pre rôzne trestné činy k posudzovanému skutku. Hoci sa na obžalovaného hľadí ako na netrestaného, čiže nemožno mu tieto odsúdenia pričítať ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, nemožno však prijať záver, že viedol pred spáchaním skutku riadny život. Ak by súd neuznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť, malo by to podstatný vplyv na ukladanie trestu, pretože v takom prípade by bol trest ukladaný podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona, teda došlo by k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, za ktorého zvýšenia by podľa úpravy uvedenej v § 38 ods. 8 Tr. zákona musel byť trest uložený v minimálnej výmere 6 rokov. Súdom uložený trest v trvaní 4 rokov je teda mimo uvedeného rámca zvýšenej trestnej sadzby. Preto navrhol zrušiť napadnutý výrok o treste a uložiť obžalovanému prísnejší súhrnný trest odňatia slobody.

Na podklade takto riadne a včas podaných odvolaní obžalovaným a prokurátorom ako osobami na to oprávnenými krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil že odvolania sú dôvodné, i keď odvolací súd primárne vo vzťahu k výroku o vine zistil iný dôvod zrušenia napadnutého rozsudku.

Odvolací súd v prvom rade preskúmal postup konajúceho súdu, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku z hľadiska jeho legálnosti, pričom nezistil žiadne podstatné chyby v konaní. Obžalovaný mal totiž možnosť vyjadriť sa ku skutkom kladeným mu za vinu a ku dôkazom vykonávaným na hlavnom pojednávaní, mal možnosť navrhovať vykonanie dôkazov a vyjadriť sa v rámci záverečnej reči a posledného slova aj k svojej nevine, pričom v konaní ho zastupoval ním zvolený obhajca, ktorý reálne uplatňoval práva obhajoby.

Na hlavnom pojednávaní boli konajúcim súdom vykonané dôkazy podľa pravidiel predpísaných procesným predpisom, preto o výsledky vykonaného dokazovania sa mohol konajúci súd opierať a mohol z nich vyvodzovať svoje skutkové závery, ktoré ustálil práve vo výroku o vine napadnutého rozsudku. Ostatne, obžalovaný spôsob vykonania dôkazov ani nenamietal, okrem znaleckého dokazovania, namietal jeho hodnotenie, ktoré podľa jeho názoru z dôvodov ním uvádzaných nie je v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov ustanovenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že konajúci súd pri ustálení svojich skutkových zistení vychádzal predovšetkým z listinných dôkazov a to protokolov o vykonaní daňových kontrol, z predložených faktúr, dodacích listov, z daňových priznaní, ktoré osvedčoval aj výpoveďami svedkov, pričom vychádzal aj z výpovede svedka R. H., hoci ju obžalovaný namietal. Ide o zákonné dôkazy, preto konajúci súd z ich obsahu mohol vychádzať. Taktiež sa mohol opierať aj o znalecké dokazovanie, pretože uplatňované námietky procesného charakteru nie sú opodstatnené. Zaujatosť znalca aj podľa názoru odvolacieho súdu nemôže byť založená na pomere k veci pre jeho vzťah k vinohradom z dôvodu, že sa znalec pred mnohými rokmi zúčastnil na ich výsadbe a teda má k nim určitý citový vzťah. Za pomer znalca k prejednávanej veci je potrebné považovať určitý vzťah znalca ku konaniu, ktoré sa vedie, resp. ak osoba činná v trestnom konaní alebo osoba jemu blízka sú v určitom vzťahu k prejednávanej veci. Napríklad o pomer k veci by išlo, ak by bol znalec sám jednou z procesných strán tohto trestného konania, resp. jemu blízke osoby, a teda mal by záujem na výsledku tohto konania. Tiež by mohol vzniknúť pomer

k veci, ak by posudzované nehnuteľnosti boli vo vlastníctve znalca, resp. vo vlastníctve jemu blízkych osôb, ktorá skutočnosť preukázaná nebola. Preto samotná skutočnosť, že pri výsadbe vinohradov v dávnej minulosti, ktoré boli predmetom posúdenia znaleckého posudku, sa zúčastnil aj znalec, nemôže zakladať pomer k trestnému konaniu a už vôbec nemožno od tejto skutočnosti odvíjať citový vzťah znalca k predmetu posúdenia. K formálnym nedostatkom písomne podaného znaleckého posudku, ktoré vytýkal obžalovaný, je potrebné uviesť, že znalec vypovedal pred súdom po zákonom poučení, teda aj po poučení o trestných následkoch v prípade podania vedome nepravdivého znaleckého posudku, čo postačuje na odstránenie nedostatku v znaleckej doložke. Ak aj znalecký posudok neobsahuje všetky formálne zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 17 zák. č. 382/2004 Z. z., odvolací súd sa stotožnil s názorom konajúceho súdu, že jeho závery môžu slúžiť ako dôkaz a to predovšetkým berúc zreteľ na obsah záverov a výpoveď znalca v súdnom konaní, v ktorom objasňoval svoje závery. Ostatne ustanovenie § 145 ods. 2 Tr. poriadku umožňuje podať v niektorých jednoduchších prípadoch znalecký posudok aj ústne do zápisnice o výsluchu, pričom z pohľadu objasňovanej skutočnosti podľa názoru odvolacieho súdu postačoval aj takto kombinovaný postup. Napokon je potrebné uviesť, že znalec nehodnotil nad rámec svojich povinností dôkazy, pretože ak mal posúdiť rozsah prác vykonaných podľa faktúr obsiahnutých v spise, musel sa zaoberať aj dennými záznamami, ktoré predložil obžalovaný ako dôkaz, že práce boli vykonávané, a v súvislosti s tým poukázať na to, že nie je možné na nich prihliadať, keďže ide o záznamy z iného obdobia ako sú posudzované práce.

Na tomto mieste si dovoľuje odvolací súd reagovať i na uplatnenie námietky súvisiacej s porušením zásady „ne bis in idem - nie dvakrát o tom istom“, čo znamená nebyť opakovane sankcionovaný za ten istý delikt. V posudzovanom prípade ale taký prípad nenastal. V daňovom konaní bol totiž kontrolovaný iný subjekt, a to právnická osoba, ktorej bola dorubená daň z DPH. Aj keď obžalovaný namietal, že v tomto konaní nebolo dokazované, či právnickej osobe O. a O. J. s.r.o. bola uložená sankcia, napr. pokuta, ktorá by mala rozmer trestnoprávnej sankcie, pretože by sa ukladala za správny delikt, podľa názoru odvolacieho súdu práve z dôvodu, že v správnom konaní išlo o odlišný subjekt ako v tomto konaní, dokazovanie tejto skutočnosti nemá svoje opodstatnenie. V posudzovanej veci je obžalovaný fyzickou osobou, rozdielnou od subjektu, ktorý bol kontrolovaný v správnom konaní, pretože zodpovedá za konanie v trestnoprávnej rovine. Už len toto zistenie vylučuje porušenie zásady ne bis in idem, keďže obžalovaný nebol subjektom správneho konania. Druhý predpoklad pre uplatnenie spomínanej zásady nie je splnený tiež a to, že obžalovanému v správnom konaní nebola uložená sankcia a ani mu uložená nemohla byť. Preto by bolo dokazovanie v tomto smere nadbytočným.

S hodnotením dokazovania konajúcim súdom je možné sa stotožniť, keďže má svoju vnútornú logiku. Z obsahu listinných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný ako konateľ spoločnosti O. a O. J. s.r.o. predložil správcovi dane daňové priznanie DPH a uplatnil si na podklade faktúr za rozhodné daňové obdobia nadmerný odpočet vo výške ustálenej konajúcim súdom. Túto okolnosť nenamietal ani obžalovaný, ktorého odvolanie smerovalo aj proti výroku o vine.

Podstata odvolacích námietok obžalovaného ale smeruje proti hodnoteniu dôkazov vo vzťahu k preukázaniu, že predložené faktúry sú fiktívne, ktoré obžalovaný nepovažuje za správne. Tieto námietky odvolací súd ale vyhodnotil ako nedôvodné.

V prvom rade obžalovaný namietal hodnovernosť výpovede svedka R. H., o ktorú taktiež konajúci súd opieral svoje zistenia a uveril tomuto svedkovi, že práce, ktoré boli fakturované obžalovanému, neboli vykonané. Dôvodom, prečo uveril svedkovi v jeho tvrdení o fiktívnosti faktúr, bola zhoda so znaleckým záverom o nevykonaní fakturovaných prác.

So záverom o hodnovernosti tvrdenia svedka R. H. o fiktívnosti vystavených faktúr, ktoré boli podkladom pre nadmerný odpočet, sa stotožnil aj odvolací súd, pretože jeho výpoveď k tejto skutočnosti je vždy rovnaká, teda menovaný svedok počas celého konania tvrdil, že práce uvedené na faktúrach ich firma pre obžalovaného nevykonávala. Toto jeho tvrdenie zodpovedá aj predmetu činnosti obchodnej spoločnosti Y. BM s.r.o., ktorá sa zaoberala podľa obchodného registra výrobou kancelárskych a školských potrieb, výrobou reklamných a propagačných plagátov, výrobou z papiera, plastov a jednoduchých výrobkov z kovov, či kúpou tovaru na účely jeho predaja. So zreteľom na tento predmet činnosti je evidentné, že obchodná spoločnosť nemala skúsenosti s vinohradníctvom, keďže v tomto odbore nevyvíjala žiadnu činnosť. Uvedené zistenie tak poukazuje na to, že obchodná

spoločnosť nielenže nemala oprávnenie poskytovať služby vo vinohradníctve, ale nemala ani materiálne a personálne vybavenie na zabezpečenie prác, ktoré sú deklarované v sporných faktúrach. Aj napriek tomu, že sa vo faktúrach konštatuje dodanie niektorých prác subdodávateľom (rozobratie opornej konštrukcie, odstránenie krov a stromov, likvidácia viniča a iných krovín), na ktoré je možné zabezpečiť ľudské zdroje z okolia vinohradov pre jednoduchosť týchto prác, vzhľadom na poveternostné podmienky, ktoré boli v tomto období je vylúčené, aby sa práce realizovali v rozsahu konštatovanom vo faktúrach.

Vo všeobecnosti je potrebné uviesť, že pri hodnotení výpovedí svedka, v ktorých existujú rozpory ohľadne tej istej skutočnosti, je dôležité posúdiť, či rozpory sa dotýkajú rozhodnej dokazovanej skutočnosti, alebo či tieto rozpory sa vzťahujú na nepodstatné okolnosti dotvárajúce iba priebeh skutkového deja, či ide o rozpory, ktorých vznik sa logicky objasnil, alebo sa tieto ešte viac prehĺbili. Aj napriek existencii odlišných tvrdení ohľadne tej istej skutočnosti vo výpovediach svedkov tieto sa dajú použiť, pokiaľ nimi uvádzané tvrdenia sú objektivizované inými dôkazmi produkovanými v konaní a vznik takýchto odlišných tvrdení bol svedkom v dostatočnom rozsahu logicky objasnený.

V danom prípade okolnosť, či sa svedok R. H. stretol s obžalovaným raz alebo dvakrát, nie je rozhodujúcou dokazovanou skutočnosťou. Rôzne tvrdenia ale menovaného svedka v súvislosti s použitím pečiatok spoločnosti odvolací súd vnímal nielen ako snahu, aby nepoškodil svedkovi P. H., ktorý si neoveroval správnosť údajov uvádzaných v účtovných dokladoch, ale aj ako nepresnosti v rámci plynutia času od prevodu obchodnej spoločnosti, a tiež aj ako možnú taktiku svedka, aby si výpoveďou nepoškodil. Odvolací súd považoval postup konajúceho súdu, ak výpoveď svedka R. H. pojal do stavu dôkaznej situácie, ktorá bola podkladom pre ustálenie skutkových zistení, za správny a v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, keďže v rozhodných skutočnostiach svedok vypovedal konštante a odlišnosti v jeho výpovediach boli pri nepodstatných tvrdeniach.

Z výpovede znalca vyplýva, že v rozhodnom období sa pre klimatické podmienky nedali aplikovať ani postreky a ani realizovať práce uvedené vo faktúrach. Tento záver zodpovedá aj správe SHMÚ zo dňa 23.11.2020, ktorú si vyžiadal odvolací súd, keď v dňoch 10.05.2010 a 31.05.2010, kedy sa mali realizovať postreky a rozhodenie priemyselných hnojív, boli preukázateľne nepriaznivé poveternostné podmienky. Okrem toho podľa faktúr, ktoré boli podkladom pre uplatnenie nadmerného odpočtu, práce v mesiaci máj 2010 sa nemohli realizovať pre dlhodobé atmosférické zrážky. V tomto mesiaci totiž zrážky v daných lokalitách W., M., K. a L. vysoko prekračovali dlhodobý normál a to v rozmedzí od 295 % do 379 %, čo zásadným spôsobom sponchybňuje vykonanie terénnych úprav, rozhadzovanie priemyselných hnojív, či orby a ďalších prác súvisiacich s rekultiváciou pôdy. Je napríklad ťažko uveriteľné, aby sa vyššie spomenuté práce dňa 21.05.2010 realizovali, keď od 15.05.2010 do 20.05.2010 každý deň pršalo. Obdobné úvahy sú aj vo vzťahu k vykonaniu prác dňa 31.05.2010, kedy meteorologická stanica vykazuje v rozhodných lokalitách v priebehu dňa dážď s prestávkami a s úhrnom zrážok 8,5 mm, pričom v deň predtým bol zaznamenaný dážď s úhrnom zrážok 12 mm. Aj dodanie prác dňa 08.06.2010, kedy sa mal realizovať postrek proti burine, je sponchybniteľný správou SHMÚ, keďže v ten deň bol povrch pôdy vlhký, v dôsledku čoho by sa nedosiahla účinnosť postreku. Tvrdenie obžalovaného o vykonaní prác vo vinohradoch v takomto rozsahu je sponchybnené klimatickými podmienkami vážnym spôsobom.

Ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, konajúci súd opieral svoje skutkové zistenia aj o závery znaleckého dokazovania. Aj keď je faktom, že nie je čitateľné, ktoré závery znalca boli podkladom ustálenia skutkových zistení, odvolací súd zastáva názor, že záver o nevykonaní prác vo vinohrade z dôvodu klimatických podmienok je akceptovateľný, predovšetkým z dôvodu, že je objektivizovaný aj inými dôkazmi. Je potrebné si uvedomiť, že znalecký posudok je iba jeden z dôkazov, na ktorý súd prihliada pri rozhodovaní, a preto ak je súčasťou dôkaznej situácie, musí sa hodnotiť tak ako ostatné dôkazy nielen jednotlivo ale aj vo vzájomných súvislostiach s ostatnými dôkazmi.

Pri hodnotení fiktívnosti fakturovaných prác bola v posudzovanom prípade ďalším aspektom i fakturovaná cena. Znalec sa síce vyjadril, že práce uvedené v prílohe č. 1 neboli nadhodnotené, avšak dodanie výkonu - postrek proti burine v sume 700,- eur na ha nebol v zmluve o dielo, ktorej prílohou č. 1 je špecifikácia úkonov, dohodnutý a tento je iba modifikovaný a zodpovedá dovozu a rozhodnutiu priemyselných hnojív, čo nemožno stotožniť s nákupom postrekov proti burine a následne ich aplikáciu.

Je namieste tiež konštatovať, že pokiaľ obchodná spoločnosť Y. BM s.r.o. nedodávala práce, na ktoré nemala ľudské zdroje a mechanizmy, nedodala ani postreky. To poukazuje taktiež na fiktívnosť faktúr,

čo napokon podporuje aj výpoveď svedka A. J. I., ktorý za obchodnú spoločnosť Y. BM s.r.o. ako jej konateľ nevykonával žiadnu činnosť. Tým sa preukázala hodnovernosť tvrdenia svedka R. H., že práce obchodná spoločnosť Y. BM s.r.o. nevykonávala a to nielen v období apríl až jún 2010, ale aj v mesiaci júl 2010. V mesiaci august mala pre spoločnosť O. a O. J. s.r.o. vykonať práce obchodná spoločnosť H. XX s.r.o., ktorá mala obdobný predmet činnosti ako obchodná spoločnosť Y. BM s.r.o., pričom jej spoločníkom a konateľom bol B. H., ktorý splnomocnil na jej zastupovanie svedka R. H.. Niet dôvod neveriť svedkovi B. H., že obchodná spoločnosť H. XX s.r.o. nevykonávala žiadne činnosti vo vinohradníctve, hoci ju navonok zastupoval namietaný svedok R. H.. U svedka P. H. nebol zistený žiadny motív, ktorý by ho viedol k takémuto tvrdeniu, naopak tento svedok presvedčivo vypovedal k práci v obchodnej spoločnosti.

Odvolačný súd sa stotožnil aj s úvahou konajúceho súdu o tom, že obžalovaný mohol využiť skúsenosti svedka R. H. pre svoju trestnú činnosť za účelom získania finančných zdrojov na prevádzku svojej obchodnej spoločnosti, aby tak zadovážil inému prospech (rozumej obchodnej spoločnosti). Tomu nasvedčuje i to, že niektoré účtovné doklady sú podpísané svedkom B. H., ktorému ich mohol predložiť iba svedok R. H., keďže svedok P. H. obžalovaného nepoznal a stretol sa s ním prvýkrát na hlavnom pojednávaní, pričom podpisoval účtovné doklady bez overenia ich vierohodnosti.

Ostatne nemožno opomenúť ani to, že predložený denník prác obžalovaným za účelom preukázania vykonávania prác v rozhodnom období je z obdobia roku 2011, ktorý nekorešponduje obdobiu fakturovaných prác v roku 2010, na čo poukazoval aj znalec R.. I. O..

Napokon bolo potrebné vziať do úvahy aj skutočnosti plynúce z predloženého účtovníctva obchodnej spoločnosti O. a O. J. s.r.o., predovšetkým, že v rozhodnom období boli preplatené len faktúry spoločnosti Y. BM s.r.o. vo vysokých položkách, pričom obžalovaný dotoval pokladňu od 02.04.2010 do 05.06.2010 v celkovej výške 207.500,- eur, čo tak isto spochybňuje úhrady faktúr menovanej obchodnej spoločnosti a poukazuje na fiktívnosť vedenia účtovníctva, keďže k dotáciám spravidla dochádzalo vždy pred úhradou sporných faktúr. Obdobná situácia nastala aj v mesiacoch júl a august vo vzťahu k úhrade faktúr spoločnostiam Y. BM s.r.o. a H. XX s.r.o., kedy pred úhradami faktúr bola pokladňa dotovaná vo výške 56.000,- eur dňa 12.07.2010 a dňa 06.08.2010 vo výške 16.000,- eur. Práve tento spôsob účtovania, dotácie obžalovaného a úhrada vysokých faktúr za práce, ktoré sa reálne nemohli vykonať, osvedčujú úvahy, že obžalovaný prostredníctvom nadmerného odpočtu chcel zabezpečiť finančný prospech obchodnej spoločnosti, v ktorej bol konateľom.

Ďalšou skutočnosťou usvedčujúcou obžalovaného z protiprávneho konania je i to, že obchodná spoločnosť Y. BM s.r.o. od 01.07.2010 nebola platcom DPH, čo vyplýva z rozhodnutia daňového úradu Trenčín z 01.06.2010 pod číslom 645/230/42321/10/Kře, v dôsledku ktorého zistenia potom boli fakturované práce vo vinohradoch na inú firmu svedka R. H. a to obchodnú spoločnosť H. XX s.r.o.. Náhla zmena dodávateľa prác poukazuje tiež na vedomosť obžalovaného o tom, že sú vystavované faktúry na obchodnú spoločnosť, ktorá práce nedodávala.

Vychádzajúc z dôkazov a úvah prezentovaných konajúcim súdom, ktoré boli doplnené o vyššie uvedené dôvody reagujúc tak aj na odvolacie námietky obžalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že fiktívnosť faktúr bola preukázaná. Skutková okolnosť, že práce v rozsahu konštatovanom vo faktúrach, ktoré boli predložené správcovi dane v súvislosti s uplatneným nadmerným odpočtom, neboli dodané, je dokázaná bez rozumných pochybností.

Ak sa aj obžalovaný domáhal uznania výpovedí svedkov, ktorí svedčia v jeho prospech a to v tom smere, že práce sa vo viniciach realizovali, odvolací súd k tomu uvádza, že tieto sa čiastočne mohli vykonať, neboli však dodané obchodnou spoločnosťou Y. BM s.r.o. a H. XX s.r.o.. O tom ale obžalovaný vedomosť mal, pretože všetky práce hradil v hotovosti v deň ukončenia prác, čo vyplýva z faktúr a dodacích listov, hoci na každej faktúre sa uvádza forma úhrady prevodným príkazom, čo je v rozpore s priamou platbou. Odvolací súd nespochybňuje v absolútnej rovine, že vo vinohradoch sa žiadne práce nevykonávali, naopak, takúto alternatívu pripúšťa, avšak po preskúmaní výsledkov vykonaného dokazovania konštatuje, že k ich realizácii cez sporné obchodné spoločnosti nedošlo, ako to preukazoval obžalovaný prostredníctvom fiktívnych faktúr v rozhodnom období, o čom vedomosť mal a túto okolnosť možno vyvodiť aj z výpovede svedka M. B.. Ten totiž nepotvrdil, aby zabezpečoval práce vo vinohradoch obžalovaného a v súvislosti s tým aj účtovnú agendu a platby za vykonané práce.

Orgány činné v trestnom konaní a ani konajúci súd podľa názoru odvolacieho súdu nemali povinnosť dokazovať prípadné vykonanie prác vo vinohradoch iným subjektom. Je potrebné si uvedomiť, že odpočítať daň z tovaru alebo služieb nie je obligatórne vymedzené. Teda nejde o zákonnú povinnosť, ale v zmysle § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z. ide o zákonnú možnosť odpočítať takúto daň vyjadrenú ako právo odpočítať daň. Preto pokiaľ si obžalovaný neuplatnil daň z tovaru a služieb, ktorú voči nemu uplatnil iný platiteľ dane (dodávateľ) faktúrou za reálne dodanie tovaru alebo služby, vzdal sa tak možnosti na odpočítanie reálnej dane z pridanej hodnoty.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, ktorou sa namietala zákonnosť správneho konania a zabezpečenia dôkazov v súvislosti s jej vykonaním je potrebné uviesť, že odvolací súd nemá právomoc preskúmať zákonnosť tohto správneho konania. Vzhľadom však na obsah námietky poukazuje na § 24 ods. 1 Daňového poriadku (zák. č. 563/2009 Z. z.), podľa ktorého daňový subjekt preukazuje 1/ skutočnosti majúce vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, 2/ skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane pri správe daní, a 3/vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Z týchto zákonom vymedzených povinností daňového subjektu potom vyplýva, že dôkazné bremeno o preukázaní odôvodnenosti rozsahu daňovej povinnosti je na daňovom subjekte, preto aj námietka obžalovaného, že správca dane mu mohol uznať určité práce nemá svoje opodstatnenie.

Odvolací súd zistil v skutkových zisteniach drobný nedostatok spočívajúci v tom, že obžalovaný nepodával opravné daňové priznanie, čo bolo odstránené v rámci rozhodovania odvolacieho súdu.

Konajúci súd konanie obžalovaného posúdil ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá, ods. 3 Tr. zákona v znení zák. č. 224/2010 Z. z. v jednočinnom súbehu so zločinom skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona v znení zák. č. 224/2010 Z. z..

Posudzované konanie je pokračovacím zločinom v zmysle § 122 ods. 10 Tr. zákona, keďže čiastkové útoky spája časová súvislosť, spôsob ich páchania a predmet útoku je rovnaký a existuje tu aj subjektívna súvislosť, predovšetkým jednotiaci zámer obžalovaného uplatniť si nadmerný odpočet, teda vylákať od štátu finančné plnenie na dani z pridanej hodnoty. Konanie obžalovaného bolo potrebné posudzovať podľa zákona účinného v čase jeho spáchania, pretože podmienky trestnosti boli pre páchatelov týchto trestných činov priaznivejšie, ako sú v súčasnej úprave. Preto správne konajúci súd posúdil konanie obžalovaného ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá, ods. 3 Tr. zákona v znení zák. č. 224/2010 Z. z., keďže následkom je vratka DPH v celkovej výške 36.947,47 eur.

Podľa názoru odvolacieho súdu vznik daňovej povinnosti za II. štvrťrok 2010 na DPH v celkovej výške 7.133,27 eur nemôže byť súčasne posudzovaný ako samostatný trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona v znení zák. č. 224/2010 Z. z., pretože konanie obžalovaného, ktorým si na základe fiktívnych faktúr odpočítal daň z pridanej hodnoty z uhradených zdaniteľných plnení smerovalo k uplatneniu nadmerného odpočtu i keď si tým súčasne znížil svoju daňovú povinnosť. Je potrebné si uvedomiť, že ak chce daňový subjekt uplatniť nadmerný odpočet, musí preukázať nárok na uplatnenie dane z pridanej hodnoty vo výške presahujúcej jeho daňovú povinnosť. Preto pokiaľ sa konanie kvalifikuje ako trestný čin daňového podvodu (v našom prípade § 277 ods. 1 alinea druhá a v súčasnosti § 277a Tr. zákona), tento v sebe zahŕňa aj konanie, ktoré by sa inak, pokiaľ by sa neuplatnil nadmerný odpočet, ale neoprávnene by sa uplatnili zdaniteľné uskutočniteľné plnenia za účelom zníženia dane, kvalifikovalo ako skrátenie dane v zmysle § 276 Tr. zákona.

V kontexte uvedeného potom odvolací súd skutkové zistenia upravil v závere tak, že vypustil vznik daňovej povinnosti pri DPH vo výške 7.133,27 eur.

V dôsledku zistených chýb vo výroku o vine odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 1 Tr. poriadku po vyššie spomenutej úprave skutkových zistení konanie obžalovaného po právnej stránke kvalifikoval iba ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá, ods. 3 Tr. zákona v znení zák. č. 224/2010 Z. z.

Následne odvolací súd zrevidoval aj výrok o treste, ktorý napadol v neprospech obžalovaného prokurátor.

Konajúci súd ukladal obžalovanému súhrnný trest so zreteľom na zistenie, že prerokovaný trestný čin bol obžalovaným spáchaný v roku 2010 a po jeho spáchaní bol obžalovaný v iných trestných veciach uznaný vinným z trestných činov a za ne odsúdený. Rekapituláciou týchto odsúdení je zistenie, že obžalovaný bol konajúcim súdom uznaný vinným

1/ trestným rozkazom sp. zn. 41T/58/2011 z 15.06.2011, doručeným obžalovanému dňa 07.07.2011, právoplatným dňa 21.10.2011, z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona za skutok spáchaný dňa 05.02.2011, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 2 rokov, a peňažný trest vo výmere 300 eur za súčasného ustanovenia náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov,

2/ trestným rozkazom sp. zn. 6T/1/2012 z 31.01.2012, doručeným obžalovanému dňa 16.07.2012, právoplatným 25.07.2012, z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona za skutok spáchaný dňa 23.06.2010, za ktorý mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 30 mesiacov, peňažný trest vo výmere 300,- eur za súčasného ustanovenia náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 30 mesiacov za súčasného zrušenia výroku o treste v trestnom rozkaze konajúceho súdu sp. zn. 41T/58/2011 z 15.06.2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,

3/ rozsudkom sp. zn. 33T/34/2012 z 20.01.2014, právoplatným dňa 10.07.2014, zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona za skutok spáchaný 15.04.2011, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 4 rokov a bol uložený aj probačný dohľad nad jeho v správaním v skúšobnej dobe, pričom mu bola uložená povinnosť zabezpečiť navrátenie vecí do pôvodného stavu, peňažný trest vo výmere 300,- eur za súčasného ustanovenia náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 30 mesiacov za súčasného zrušenia výrokov o treste v trestnom rozkaze konajúceho súdu sp. zn. 41T/58/2011 z 15.06.2011 a v trestnom rozkaze sp. zn. 6T/1/2012 z 31.01.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a

4/ rozsudkom sp. zn. 1T/64/2016 z 02.08.2016, právoplatným dňa 02.08.2016, zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá, ods. 3 Tr. zákona účinného do 30.09.2012 za skutok spáchaný dňa 26.04.2011, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 5 rokov s uložením probačného dohľadu nad jeho v správaním v skúšobnej dobe, pričom mu bola uložená povinnosť zabezpečiť navrátenie vecí do pôvodného stavu, peňažný trest vo výmere 300,- eur za súčasného ustanovenia náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 30 mesiacov a trest zákazu činnosti výkonu podnikateľskej činnosti na 5 rokov 6 mesiacov za súčasného zrušenia výrokov o treste v trestnom rozkaze konajúceho súdu sp. zn. 41T/58/2011 z 15.06.2011, v trestnom rozkaze sp. zn. 6T/1/2012 z 31.01.2012 a v rozsudku sp. zn. 33T/34/2012 zo dňa 20.01.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okrem toho bol obžalovaný R. J. rozsudkom konajúceho súdu sp. zn. 4T/111/2015 z 08.09.2016, právoplatným dňa 18.01.2017, uznaný vinným aj z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) a prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona za skutky spáchané v dňoch od 07.04.2017 do 14.05.2015 a dňa 21.04.2015, za čo mu bol uložený samostatný trest odňatia slobody vo výmere 300,- eur so stanovením náhradného trestu odňatia slobody v trvaní 1 roka a trest zákazu vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na 2 roky.

Po preskúmaní splnenia podmienok pre ukladanie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zákona odvolací súd konštatuje, že súhrnný trest nie je možné ukladať vo vzťahu k uloženému trestu v trestnej veci konajúceho súdu pod sp. zn. 4T/111/2015, keďže skutky, z ktorých bol uznaný vinným v tejto veci, boli spáchané až po doručení trestného rozkazu obžalovanému dňa 07.07.2011 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 41T/58/2011 na konajúcom súde, ktoré rozhodnutie sa považuje v poradí za prvé vyhlásené v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zákona. Všetky ostatné skutky, za ktoré bol obžalovaný odsúdený rozhodnutiami vo veciach vedených na konajúcom súde pod sp. zn. 41T/58/2011, 6T/1/2012, 33T/34/2012 a 1T/64/2016, sú vo vzťahu k teraz prerokúvaným skutkom zbiehajúcou sa trestnou činnosťou, teda ide o viacčinný súbeh trestnej činnosti.

Uplatňovanú námietku prokurátora, že odsúdenému nemala byť priznaná poľahčujúca okolnosť, považuje odvolací súd za opodstatnenú. Z odpisu registra trestov je zrejmé, že v dobe od roku 1999 do 2001 bol obžalovaný štyrikrát uznaný vinným zo spáchania rôznej trestnej činnosti, avšak uložené tresty má zahladené. Preto nemožno na neho hľadieť, ako keby bol odsúdený v zmysle § 37 písm. m) Tr. zákona. Skutočnosť, že obžalovaný spáchal trestné činy, sa však nezahladzuje a preto pri hodnotení jeho osoby možno konštatovať, že odsúdený pred spáchaním trestného činu nevedol riadny život, preto priznanie tejto okolnosti nie je v súlade s § 36 písm. j) Tr. zákona. Dôsledkom nepriznania poľahčujúcej okolnosti je prevaha priťažujúcich okolností a na ňu nadväzujúce sprísňovacie pravidlo pri ukladaní trestu podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona, na čo prokurátor poukázal.

Okrem aplikácie § 38 ods. 4 Tr. zákona bolo potrebné použiť pri ukladaní trestu aj ustanovenie § 41 ods. 2, keďže trest sa ukladal za viac zločinov a prečinov spáchaných viacerými skutkami. Sankciou za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 3 Tr. zákona je odňatie slobody na 4 roky až 10 rokov. Pri použití sprísňovacieho ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona sa zvýšila dolná hranica trestnej sadzby zo 4 rokov na 6 rokov, teda o 1/3 z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby, čo činilo 2 roky. Pri aplikácii asperačnej zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zákona sa zvýšila horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, v dôsledku čoho táto zodpovedá 13 rokom 4 mesiacom. Trest mal teda konajúci súd ukladať v upravenej trestnej sadzbe 6 rokov až 13 rokov 4 mesiace.

Odvolací súd prihliadal však ešte na jednu okolnosť prípadu a tou bola doba spáchaných skutkov, ktoré boli posúdené ako trestné činy. Obžalovaný ich spáchal v dobe od 23.06.2010 do 26.04.2011, čo znamená, že trest sa mu ukladal po 9 rokoch od spáchania ostatného skutku. Je síce faktom, že obžalovaný sa aj vlastným konaním pričínil v tejto veci o predĺženie trestného konania, keď sa nezúčastňoval konania a vyhýbal sa mu predkladaním rôznych lekárskeho správ, avšak na druhej strane je potrebné pripomenúť, že súd má zákonné možnosti na zabezpečenie prítomnosti obžalovaného v konaní pred súdom, ktoré v plnom rozsahu využité neboli. Toto zistenie bolo potom podkladom pre aplikáciu zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona ako zadostučinenie za dlhšie trvajúce konanie. Tým sa v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd naplnil účinný prostriedok nápravy za porušenie práva na spravodlivý proces, ktorý v sebe zahŕňa aj právo prerokovať vec v primeranej lehote.

Z uvedených dôvodov potom odvolací súd po zvážení všetkých do úvahy prichádzajúcich zistení prihliadajúc na okolnosti prípadu, na to, že trest sa ukladal za viac trestných činov, na spôsobené následky, na osobu obžalovaného ako aj možnosti jeho nápravy, uzavrel, že uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 4 rokov nepodmienečne je trestom primeraným. Pre účely výkonu trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný do spáchania trestných činov, za ktoré mu bol ukladaný tento súhrnný trest, vo výkone trestu odňatia slobody nebol. Tým boli splnené podmienky ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Napokon odvolací súd v rámci ukladania trestu obligatórne zrušil podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona výroky o uložených trestoch v predchádzajúcich rozhodnutiach, vo vzťahu ku ktorým bol súhrnný trest uložený, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd vyhovel odvolaniam obžalovaného a prokurátora, keď rozhodol vo veci sám spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.